

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

STŘEDA
17.5.1978

ČESKÝ ROCK & JAZZ BEZ TRŮPYTU

Minimální kontakt se světovým hudebním děním, to je další důvod. Produkty, které jsou nám nabízeny jako populární hudba, ve své valné většině odpuzují. Předělávky kýčů německé a italské proveniencce. Odvary nejnovějších hitů Abby. A přitom toho existuje tolik, co by se dalo posluchači nabídnout, jen se nebát trochu riskovat. Představte si, že v našem showbusinessu existují lidé, kteří silně pochybovali třeba o tom, že se Lišíkova alba prodá několik tisíc kusů. A zkuste ho dnes sbánět.

Chybí školní výchova, vedoucí k aktivní hudební činnosti. V současném Rakousku je na řadě škol už zavedena povinná výuka na některý hudební nástroj. Učitelé chodí se svými žáky na rockové koncerty zrovna tak jako na výchovné koncerty klasické hudby. Diskutuje se o rocku, je tu snaha učit

žáky rozlišovat vkus a nevkus i v oblasti populární hudby. Anglické střední školy bez jedné, dvou nebo více rockových kapel jsou už patnáct a více let minulostí. Inu, co Čech, to muzikant.

Postrádáme i nezbytné pojitko mezi popem, na nějž se český posluchač orientuje v předpubertálním věku, a progresivní proudy. Chybí tu dorůstání nového publika pro tyto proudy, protože kytarový hard-rock se úplně ztratil ze světa. No, kdo tu hraje takový rock, aby byl třeba i k tanci, uvolnil všechny zábrany mladého člověka, dovolil mu, aby se nespoutaně bavil a navíc mu řekl, že skrže něj mu není uzavřena cesta k náročnější muzice. Copak my, starší generace, my jsme vyrůstali spolu s kapelami, rostli jsme třeba spolu s Andřšem od Roosters až po různé varianty Energitu, poznávali jsme hudbu s ním, ale co ti po nás, vždyť těm už hrají třicátníci.

Mohli bychom pokračovat dál, ale dostali bychom se zase k bolestem, které naši amatéři mají. A přitom teď ve světě přichází doba, kdy se zase dá muzika dělat i s levnými nástroji, hlavně, že má co říci.

Málo nás, páni amatéři. Tak jsem se dozvěděl, že během půl roku vzniklo v Anglii, inspirováno punkovou vlnou, přes dva a půl tisíce souborů, které tvoří hudebníci ve své valné většině mladší dvaceti let. Ne, zdaleka ne všechny za něco stojí, jde vlastně jen o ten okouzující fakt ohromné základny aktivních muzikantů, z nichž je už potom co vybírat. A u nás? Z toho tučtu v Praze existujících kapel najdeme ještě řadu skupin, kde vidíme stejné tváře. Jsou i takoví, které najdeme ve třech nebo čtyřech kapelách. To nesvědčí nikterak proti nim, naopak jejich hudební apetit je chvályhodný, ale upozorňuje nás to, že kádr amatérských rockových muzikantů je ještě menší, než jsme si představovali. Proč to je?

Především je tu silná hudební pasivita. Nechuť riskovat těžké materiální podmínky rockové hudby, když country je stokrát lacinější. A navíc když člověk uteče od celotýdenní facky do venkovské čundrácké hospody, s ohromnou rozkoš si zazpívá o svém ideálu člověka, kterému stačí dva kolty a kůň, aby si uhájil a vybojoval vše, čeho je mu zapotřebí.

Špička československého jazzu měla vždy dobrou evropskou úroveň. Řada jednotlivců byla či je i nad touto úrovní.

Nedostatek nahravek a zanedbatelné styky se zahraničními hudebníky jsou příliš skromnými vizitkami pro zahraniční pořadatele či producenty. Přitom jakoby si nikdo u nás nevsímal pravidelné odvažování cen z amatérského festivalu v San Sebastianu, ze skladatelských cen v Monacu či improvizací jazzové soužže v Lyonu, pozvaných ke studiu do Berklee, výsledků ankety Mezinárodní jazzové federace nebo alespoň vyprodaných tuzemských koncertů.

O PROROCÍCH / ZA HUMNÝ!

Opotřebovanou frazi, u nás stále ještě s oblibou užívanou, o žánrém proroku doma, musíme odmítnout v celém jejím významu. Vždyť pro celou jazzovou obec se žánr hudebník nestává hvězdou ze dne na den, je posluchači i kolegy sledován od svých počátků za stále konfrontace s celým hudebním životem.

Připustíme-li, že naše gramofonové firmy jsou alespoň přibližně informovány o tom, co se v našem jazzu děje, pak by bylo možno tuto diskriminaci vysvětlit podnikovou ekonomikou. Rady průměrných i podprůměrných desek, často ani příliš neprodejných a ze všech žánrů však i tuto domněnku popírá.

Zbývá tedy poslední možné vysvětlení.

Že o jazzu rozhodují úřednické plány a ne odborní pracovníci. Takže veškeré odborné diskuse na tato témata v posledních letech jsou tímto de_rudovány na hospodské nářky v kruhu přátel. /V.K./

RECENZE

DEN VELKÝCH TALENTŮ

Náhoda přála tomu, že los určil na druhý den všechny horké favority soutěže a kdo nebyl favoritem, ukázal se nakonec být předpokládaným amatérským špičkám rovnocenným soupeřem.

F.O.K. patřilo už na začátku mezi řadu těch souborů, o kterých se něco zajímavého očekávalo. Tentokrát to přišlo v podobě psychedelického folku "Sny zdravého dítěte". Soubor sice nepředvedl příliš mnoho hudby, ale zato velmi pěkné texty a řadu výborných improvizací recitátora a mima Michala Dufka. Vznosně patetický závěr mile připomněl Felliniho Amarcord. U souboru je třeba pochválit pečlivou práci s vícehlasem, na němž se účastní většina jeho členů. Jejich vystoupení bohužel ublížila zvuková technika, která nedokázala vytáhnout jemné finesy metalofonu a různých rytmických nástrojů v rukou dívek.

Velmi pěkně vyzněla i následující skupina Bluesberry. Všichni jsme se příjemně bavili při nesmírně ušlechtilém pěveckém projevu pijáckých blues Petra Introviče a jeho přátel. Obzvláště "Metafaké blues" získalo sympatie všech přítomných v sále. Líbil se i Mario Císař s nenáročnými, ale s chutí improvizovanými sóly na kytaru. S Bluesberry se ještě setkáme v sobotu a věříme, že i širší veřejnost Luce-rny s radostí jejich písně přijme.

O následující skupině Švehlíku odmětám vůbec psát. Jestliže je určeno, aby skupina hrála maximálně 30 minut a soubor opustí podium až po 50 minutách, ublíží tím nejenom následujícím skupinám, které jsou nuceny v časovém stresu svá vystoupení zkracovat, ale zneregulární tím i celou soutěž. Je sice pochopitelné, že při nedostatku koncertní činnosti jsou členové skupiny hladoví si zahrát, ale základním předpokladem umění jako takového je kázeň. A může to být hudba sebelepší, když není kázeň, nemá skupina nárok účastnit se jakékoli soutěže.

Soubor Expanze patřil k absolutní špičce celé přehlídky. Vlastnil perfektně sehranou rytmickou sekci, na níž se dobře budoval slušný jazzrock hraný navíc ještě s ohromnou chutí. Drive byl nejvýraznější doménou souboru.

Další na řadě byl Synt-Art-Jazz Víta Poppa a Petra Pačese. Jejich Jazzová sonáta byla pravděpodobně nejdokonaleji vybroušenou kompozicí celé přehlídky. Beethovenovský vznosná první věta, pentatonická lyrika věty druhé a efektní rondo patří ale do jiného prostředí, než je horkou jehlou spíchnutá amatérská přehlídka, při níž zvukař slyší každý soubor poprvé až na pódiu během vystoupení. Špatná mixáž akustického klavíru a elektrické kytary souboru sice ublížila, ale je třeba doufat, že to nikterak neubere na elánu, s nímž tato skladba vznikla, a že to není naposledy, kdy jsme Jazzovou sonátu v jejich provedení slyšeli.

Posledním gouborem večera byla výborná plzeňská skupina Elegie. Předvedla tvrdý rock a předvedla ho ve skoro profesionální verzi s notnou dávkou energie, ale i zvukové intenzity, což unavenému publiku bylo celkem vhod.

Po jejich koncertě přišla ona slavná chvíle hodnocení obou porot. Sebrané hlasovací lístky z publika rozhodly o tom, že na prvních pěti místech se umístily tyto soubory:

1. Švehlík
2. Aqualung
3. Elegie
4. Žába
5. J.P.R.

Porota se sešla v poněkud nedůstojném prostředí na chodbě, kam byla pořadatelé vykazána, protože se zavíralo. Rozhodla takto:

1. Expanze
2. Synt-Art-Jazz
3. Bluesberry
4. F.O.K.
5. Švehlík

Obě hodnocení jsou výrazně odlišná. Jen by bylo zajímavé vědět, kdo rozhodl spravedlivěji. Dav fanoušků z publika nebo moudrá porota? (z)

PROFILY

VOLF JAZZTET

Jako skupina se mezi amatérskými modernisty může pochlubit několika výjimečnými vlastnostmi - nejdelší dobou trvání, značným počtem vynikajících osobností, které měla a má ve svém obsazení a konečně řadou festivalových ocenění. Konečně její stručná historie byla výstižně a dramaticky zachycena v programovém bulletinu lonských PJD a není proto nutné ji opakovat.

Naopak je prospěšné zmínit se o změnách, které nastaly na začátku sezony v obsazení a koncepci Volf Jazztetu. Původní kvintet se dvěma trombony byl zvukově obohacen rozšířením frontline o trubku a altsaxofon /resp. flétnu/, posílena byla i rytmická skupina, v níž se objevila kytara. Tyto nástrojové a personální změny umožnily Volf Jazztetu zpestřit svou hard-bopovou orientaci a rozšířit repertoárové zaměření, což ocenili posluchači nejen v Praze, ale i v NDR a nepocnybně to učiní i návštěvníci dnešního koncertu.

Obsazení: Josef SMOLÍK - tp; Jaroslav SOLC - as, fl; Zdeněk VESELÝ s; Jiří KOBR - bg; Michal EBEN - p; Ing. Bonuslav VOLF, Jarel STIEFEL - tb; Ivo KALVÍNSKÝ - d

PROGRAM BIG BANDU VÁCLAVA KOZLA

S PÍSNÍ V SRDCI /C. Proter/
ROUND MIDNIGHT /T. Monk/
QUIET RLOTS /Belson/
AU PRIVATE /Ch. Parker/
AKNÍKA /V. Kotel/

ORIGINALNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR

Rychlý a dynamický stylový vývoj jazzu v Americe 20. let uvrhnul do naprostého zapomnění nesmírné množství krásné hudby, která svou mimořádnou melodicko - harmonickou nápaditostí, smyslem pro polyfonní vedení hlasů a vytváření esteticky vyjimečně působivých zvukových struktur nemá /snad kromě baroka/ obdobu v žádném jiném hudebním stylu. Jazzová hudba 20. let je zřejmě jednou z posledních fází využití klasického harmonicko-melodického systému, totálním vyvrcholením kultu melodie v hudbě.

V postupném procesu mapování různorodých stylových oblastí renného jazzu došel ORIGINALNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR k potřebě vyrovnat se i s odkazem velkých orchestrů. Obsazení 10-11 hráčů bylo nejobvyklejším typem orchestrální formace od 2. třetiny 20. let až do počátku let 30. Pro doplnění svého obsa-

zení sáhl O.P.S.O. do řad nejmladší hudebnické generace a přivádí dnes na podium několik hráčů ve věku 15 - 17 let, kteří jsou zřejmě nejmladšími aktivními účastníky Pražských Jazzových Dnů.

V dnešním krátkém programu z období 2. poloviny 20. let budou černošskou hudbu zastupovat skladby z repertoáru orchestrů JOE JORDANA /Chicago 1926/, FESS WILLIAMSE /New York 1927/ a HARRIS BROTHERS TEXAS /Dallas 1929/ - bělošská hudba bude reprezentována orchestry FREDA RICHA /New York 1929/ a NEW ORLEANS OWLS /1927/.

Obsazení: Pavel Klikar - kornet, piano; Oleg Petruš - kornet, Tomáš Velínský - trombon, Jan Štolba - alt sax, klarinet, Luboš Hejny - alt sax, sopran sax, klarinet, Zbyněk Malý - violoncello, Jiří Gilík - piano, klarinet, Jiří Šicha - benjo, kytara, Michal Pospíšil - suzafon, kontrabas, Michal Hejna - bicí nástroje, Ondřej Havelka - zpěv.

ROZHOVORY

Jaké jsou vaše dojmy z prvních koncertů PJD ?

Michal Rakovčík : Včerejší koncert jsem neslyšel. Přál bych si ale, aby letošní přehlídka amatérských skupin byla lepší a původnější než ty předešlé.

Vladimír Fuksa, studující VTI : Včerejší koncert byl dost slabý. Nejvíce se mi zatím líbila skupina Jazz Tělo. Skupiny, které budou hrát dnes neznám. Včera mi při promítání filmů vadili hudebníci na jevišti. Bud by tam neměli být, nebo by se filmy raději neměly promítat. Překvapilo mě také, že se o PJD málo ví. Já jsem se o nich dozvěděl náhodou několik dní před zahájením z plakátu v jedné hospodě na Újezdě. A když jsem ve škole řekl, že sem dnes jdu, všichni se moc divili, že už začaly.

Pavel Turon, budoucí právník : Já jsem dnes na PJD letos poprvé. Jsem zvědavý, jaká přehlídka amatérských skupin bude, protože o mladých kapelách nemám přehled. Loni jsem na přehlídce byl, ale skupiny, které budou dnes hrát, jsem slyšel jednou nebo dvakrát. A ne v souvislém programu. Myslím si, že podobných akcí, jako jsou PJD by mělo být víc.

Jirka Jiřík, studující : PJD jsou pro mě kulturním zážitkem, se kterým se lze u nás setkat jen velmi zřídka. Dnes se těším hlavně na Bluesberry, které už znám. Podle mého názoru mají amatérské skupiny docela úroveň. Možná lepší než některé profesionální kapely, které na PJD nevystupují. Moc by se mi líbilo, kdyby přehlídka amatérských skupin probíhala non-stop celé dva dny.

Aleš Svoboda : Na PJD jsem už po čtvrté nebo páté. Myslím si, že vystoupení na nich jsou hrozně zhuštěná. Loni jsem byl tři dny za sebou na koncertech v Lucerně. Třetí den jsem už skoro nemohl poslouchat. A to jsem měl pokaždé velmi dobré místo. Koncerty by se měly rozložit, i když to z organizačního hlediska není asi možné. Hlavně nabít jsou hlavně koncerty profesionálních kapel a myslím, že zbytečné.

Zamyšlený příslušník VB : Na PJD jsem poprvé. Sám hraju na piano, bicí a na trubku. Mám rád klasiku i jazz. Myslím si, že amatérské skupiny jsou základem naší hudby a budou moci nastoupit, až profesionální skupiny zestárnou.

Miloš Hofman, Experimentální studio Franka Towna po vystoupení v 22.30 : Když jsem byl dnes i včera v Dopravních poonicích od pěti hodin, měl jsem možnost slyšet dvě tři kapely. První den jsme měli vystupovat po skupině Žába a měli jsme z toho strach. Ale obecnost, atmosféra, kontakt s publikem byly bezvadné. Tancovalo se nám tu moc nezky.

ZPRÁVY Z INFORMAČNÍHO STÁNKU JAZZOVÉ SEKCE

1.

V informačním stánku Jazzové sekce se můžete dozvědět vše o činnosti a plánech JS v letošním roce. Členy upozorňujeme, že

ve stánku mohou hlásit změny adres či různé reklamace, aktivní členové si sem mohou přijít popovídat o problémech naší společné práce. Zájemce o členství v JS však musíme zklamat - o přihlášky si sice psát můžete, ale nové členy budeme přijímat v omezeném počtu, až po letní prověrce plateb ročních příspěvků našich členů. Kandidáty na členství však evidujeme v pořádku.

2.

Po půldruhé sezony trvajících spoluprací s kinem PONDĚPO končí filmová představení pro Jazzovou sekci. Důvodem je zrušení představení kina mimo rámec vlastních programů. Pokusíme se najít jinou cestu, jak členům JS a jejich přátelům promítat hudební filmy, které nejsou běžně promítány.

3.

V tomto týdnu probíhá knihárenská práce na dotisku JAZZU č. 20, což pro členy, kteří jej z technických důvodů ještě neobdrželi, znamená, že jim bude odeslán koncem května. Očekávané dvojčíslo JAZZ 21-22 o 64 stránkách je již vytištěno a v první polovině června by jej měli obdržet všichni členové JS.

4.

Na četné dotazy odpovídáme: členské příspěvky JS se budou platit složenku, která bude rozeslána s dvojčíslem v červnu.

JEN ZDÁNĹIVÝ ODCHOD KÁTI

HAJDOVSKÉ

+ Káto, proslýchá se, že prý chceš od amatérského F.O.K. k profesionálům.

- No, když mám jednou ty profi zkoušky ...

+ A to jako ty, členka souboru zarytých nepřátel komerce budeš zpívat takový to „mám jeden prima nit na magnetáku, tancuju si při něm po obejváku“?

- Já si nemůžu vybírat. Chci se hudbou žít a to znamená, že musím zpívat to, co je žádáno. Rodičej, od začátku roku jsme s F.O.K. vystupovali dvakrát v Praze a dvakrát mimo. Tím se uživit nedá...

+ Ale to znamená, že chceš opustit F.O.K. !

- Vůbec ne! Vidím v této kapele těžiště své práce i v budoucnu. A těším se, že mi bude Lesík psát písničky. Navíc se sama učím kompozici. Právě jsme dokončili práci na třídílném pořadu „Sny zdravého dítěte v krizi“. První část jsme hráli aneska. Jestli chceš slyšet zbytek, musíš do divadla v Nerudovce 12. června. Uvidíš ce-

lý náš soubor i s mimem Michalem Duřkem, s nímž budeme pravděpodobně spolupracovat i v budoucnosti.

+ Takže F.O.K. se nevzdává?

- Naopak!

JEDNA OTÁZKA

/Jiřině Veselé, člence Townova souboru/

Dělat s Townem, to je asi sen mnoha diváků. Jaké to je?

Je to fajn. Town je nekompromisní. Když u něj někdo začne dělat, tak toho čeka vojna. Soboty, neděle, tvrdý trénink. Jako profesionálové. Třeba já se přes týden věnuji pedagogické činnosti a se souborem zkouším právě jen v sobotu a v neděli. Že to chce odříkání, to si dovedete představit. Vždycky začínáme pořádným rozcvičením, Town tomu říká expression primitive. Prostě spontánně cvičíme na jazzovou hudbu. Dopřejeme si něco uvolňovacích cviků, ale hlavní, na čem si Town zakládá, je pěstování bluesového feelingu. Tvrdí, že právě na něm závisí vyjádření veskeré afroamerické hudby. A pak se začne zkoušet něco nového. Town většinou nahodí zhruba celý kus a to jsou nejkrasnější okamžiky, neboť ve chvíli, kdy chrlí nápady, a my jako soubor se je snažíme realizovat, vzniká určitý pocit kolektivní tvorby, při níž se účastníme i my. Jinak je Town prima kamarád, který má pochopení pro ženské starosti, ale v práci je jako ras. A hlavně, potrpí si na dočvilnost. /zis/

NA SLOVÍČKO

s příslušníkem VB Jardou, konající službu na druhém koncertě.

Co si myslíte o přehlídce amatérských jazzových kapel?

- Upřímně řečeno, na skupinách je vidět, že jsou to amatéři. Většinou napodobují klasické kapely, jako třeba Slade nebo Beatles. Hodně skupin nepoužívá sólovou kytaru, hraje jen doprovodné akordy, to umí kdekdo. Některé skupiny si zase neumějí na jevišti rozmlít aparaturu a nástroje, překrývají se, přehlušují.

Nejvíce se mi líbila první kapela /FOK/ ve westernovém stylu. Mám k tomu blízko, taky jsem hrál v kapele. Pak se mi líbila ta poslední /Expanze/. Chybí zde taky některé nástroje, například klavír a varhany.

Co říkáte publiku?

- Myslíte věkové složení?

Ne, myslím na vaši službu, tedy kámen publika.

- Celkem jsem spokojen. Musím říct, že jsem překvapen.

Mile?

- Ano. Zatím tu žádné výtržnosti nebyly, publikum je ukázněné. /e/

s Milošem ČURÍKEM, dramaturgem přehlídky amatérských skupin.

Jaký význam vidíte v podpoře amatérských jazzových a rockových skupin?

" Amatérská hudební scéna vůbec je tím nejdůležitějším podhoubím, z něhož vyrůstají budoucí profesionální muzikanti. Nejde samozřejmě jen o profesionály, ale péče o amatéry má ohromný význam při zvyšování celé hudební kultury. Tady možná leží těžiště další činnosti Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR, ale je nezbytné, aby se o tuto problematiku zajímaly i další instituce - některé to mají přímo v pracovní náplni. Bohužel, práce s amatérským zázemím postrádá jakoukoli systematickosti, která je základním předpokladem k plánovitému rozvíjení úrovně těchto skupin. Za dobu nekolika let, co jsem jedním z organizátorů těchto přehlídek se mnoho prospěšného nevykonalo, moc se nezměnilo. Pro většinu skupin je tato akce jedním z konečných cílů celoročního snažení a to je málo. Jejich vystoupení, tedy spíše zkoušky, se odbyvají bez účasti publika a to mluvím ještě o kapelách, které mají štěstí, že mohou někde zkoušet. Mnohé skupiny přijdou vlastně bez přípravy, zkoušejí až zde, je toho na ně příliš, najednou a to samozřejmě ovlivňuje celkové vyznění jejich vystoupení."

Kvality tedy zřejmě úzce souvisí s podmínkami, které mají kapely ke své činnosti?

" Samozřejmě. V mnohých mladých amatérech je jakýsi příslit budoucí kvality, podpora je však, jak už jsem širěji naznačil, zcela nedostačující a to není potěšující zhotovení. /e/

Jazzovému a rockovému vření v Dopravních ponících se zájmem přihlížel kytarista evropské jazzové špičky Toto Blanke. Zptali jsme se, co ho zde zajímá.

" Chodím rád na jazzové koncerty a festivaly, ať už jsou profesionální či amatérské. Na amatérských přehlídkách se objeví leccos originálnějšího. Zajímavá muzika i lidé. Byl jsem například nadávno na tekovém festivalu v NDR. Viděl jsem tam výborného basistu a buboníka - a teď s nimi hraji."

Zde vás také něco zaujalo?

" Přišel jsem bohužel pozdě a slyšel zatím jenom jednu skupinu, ale myslím, že to tady zajímavé je."

Můžete nám něco říci o amatérské činnosti ve vaší zemi?

" V NDR patří amatérské jazzové kapely především ke klubovému dění. Protože amatérské kapely jsou levnější, než profesionální,

zvou kluby na svá vystoupení především je. Menší honoráře jsou pro ně na jedné straně nevýhodou, ale zato si častěji zahrají. Tak se z mladých hráčů v amatérských kapelách brzy stávají vzhraňující muzikanti, kteří s úspěchem přecházejí do kapel profesionálních. Technické vybavení celkem není problém. Amatéři mají vedle své hudby ještě své povolání, tedy výdělkové možnosti, a mohou si koupit dobrou aparaturu. (e+p)

Víte, že .....

Zbrusu nové jazzové seskupení ve složení Mirek Šimáček, Pavel Skála, Luboš Šmidmajer, Jiří Hollec a Michal Tichý drží primát prvního vedera v trpělivosti? Při nedávném náhodném vystoupení, kde si s chutí zajemovali zjistili, že se jim spoju výborně hraje a že by byla škoda nevystoupit na PJD, zvláště s neobvyklým repertoárem, který je inspirován indickým, čínským a morevským folklorem. Svůj návrh přednesli pořadatelům trochu opožděně a tak celý večer ladili a doufali, jestli se na ně dostane. Skupin však bylo dost a času málo, takže posluchači možná přišli o zajímavý zážitek.

Převážná většina členů skupiny Jazz Lod má kromě nauky ještě jiného zajímavého koníčka? V létě se zapřáhnou do vozíků a putují jako kočovní herci, loutkoherci a hudebníci po vlastech českých.

P U K L

Na prvních dvou večerech festivalu nebyl nikde viděn věrný návštěvník PJD a jiných jazzových akcí Mojmír Pukl. Doufáme, že během dalších dnů toto nedoplnění napraví, abychom s ním mohli natočit, jako tradičně, původní rozhovor pro náš zpravodaj a ozdobit jej touto publicistickou perlou.

PROGRAM DNES

LUCERNA 19,00
Big band Kamila Hály
Volf Jezzter
Expanze
C.P.S.O. - Originální pražský symfonický orchestr
Big band Václava Kozla
Kvartet Milena Svobody
Parnas: 23,00 Jam session

ZÍTRA : pátek 19.5.

Divadlo hudby. 16,30
Puga Rock - připravil a uvádí Josef Vlček

LUCERNA: 19,00

Spektrum Brno
Tlesn and sbor
Svehlík
Amalgam, Horký dech J.K., Oesiba
Uvádí: Lubor Šonka /HLR/
Parnas: 23,00 Jam session